

ποντα ἐπὶ συνέσει, ἐμπειρίᾳ καὶ γενναιότητι. Ὁ Ἀνθέμιος ἐφρόντισε πρὸ πάντων νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς Θράκης τὸν εἰς αὐτὴν ἐμβαλόντα πολυάριθμον στρατὸν τῶν Οὐννων καὶ ἄλλων βαρβάρων φυλῶν καὶ ἠνάγκασε τῶντι τοὺς πολεμίους νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰ ἴδια διὰ τοῦ Ἰστροῦ, ἀφοῦ παντελῶς μὲν κατέστρεψε τὴν ὀπισθοφυλακὴν αὐτῶν πολλὰς δὲ συνέλαβε χιλιάδας αἰχμαλώτων, οἵτινες, ἐγκατασταθέντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀσίας καὶ ἐπιδοθέντες εἰς τὴν γεωργίαν, ἀπέβησαν χρήσιμοι τῇ πολιτείᾳ. Ἐνταῦτῳ δὲ προνοῶν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐξησφάλισε τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νέου τείχους παχυτέρου καὶ ὑψηλοτέρου τῶν προτέρων καὶ ἠὔξησε τὰ ὀχυρώματα τῶν πόλεων τοῦ Ἰλλυρικοῦ, τὸ δὲ πάντων σπουδαιότερον ἐμελέτησε νὰ κατασκευάσῃ ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ στόλον διακοσίων πενήκοντα πλοίων, ὅστις ἤθελε καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἰς τοὺς βαρβάρους.

Κατὰ δυστυχίαν πιθανώτατα ἔνεκα τῆς ἀντιζηλίας τῶν ἄλλων μεγιστάνων τὸ κυβερνητικὸν τοῦ Ἀνθεμίου στάδιον διεκόπη προίμως, καὶ ἐν ἔτει 414 ἡ ὀδελφὴ τοῦ Θεοδοσίου Πουλχερία, καίτοι μὴ ἔχουσα εἰμὴ δεκαεξ ἑτῶν ἡλικίαν καὶ κατὰ δύο μόνον ἔτη ὑπερβαίνουσα τὸν βασιλέα, ἀνηγορεύθη Αὐγουῦστα καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν. Ἡ Πουλχερία δὲν ἦτο ἄμοιρος παιδείας καὶ συνέσεως καὶ δεξιότητος περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν πραγμάτων. Ἀφοσιωθείσα εἰς τὸν παρθενικὸν βίον διέζησε δι' ἅπαντος τοῦ βίου ἐν χρηστότητι καὶ εὐλαβείᾳ· ἀλλ' ἡ ἀνατροφὴ ἦν ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ὑποδεικνύει ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀσφαλίσῃ εἰς ἑαυτὴν διὰ παντὸς τὴν κυβερνήσιν τοῦ κράτους, ἐνῶ τὸ κράτος τοῦτο ἔνεκα τῶν δυσχερῶν περιστάσεων εἰς τὰς ὁποίας μετ' οὐ πολὺ περιεπλάκη εἶχεν ὁμολογουμένως χρεῖαν ἐρωμενεστέρου κυβερνήτου. Οἱ χρονολογῶντες λέγουσιν ὅτι ἡ Πουλχερία, σοφωτάτη τυγχάνουσα καὶ θεῖον νοῦν κεκτημένη, τὸν ἀδελφὸν Θεοδοσίον πρὸ πάντων μὲν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν εὐσέβειαν ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ἦθος καὶ λόγον καὶ βᾶδισμα καὶ γέλωτα καὶ στολὴν καὶ καθέδραν καὶ στάσιν βασιλικῶς ἐξεπαίδευσεν. Οὐδὲ ἀρνούμεθα ὅτι ἡ περὶ τοὺς τρόπους ἀξιοπρέπεια καὶ ἐμβροῖθεια εἶναι προτερήματα τὰ μάλιστα πρόποντα τοῖς βασιλεῦσιν. Ἀλλὰ τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα προτερήματα δὲν ἔχουσιν ἀξίαν εἰμὴ ὅταν περικαλύπτωσι διανοητικὰς καὶ ψυχικὰς ἀρετὰς οὐδὲν ἦττον βασιλικὰς· ὁ δὲ Θεοδοσίος, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς ἦν ἔλαβε, παντελῶς ἐγυμνώθη τῶν τοιούτων ἀρετῶν. Ἀντὶ ν' ἀσχολῆται σπουδαίως περὶ τὰ δημόσια πράγματα, διῆγε τὰς μὲν ἡμέρας περὶ κυνηγέσια «ἰππεύειν τε καὶ τοξεύειν ἀσκηθεῖς πέρα τοῦ μετρίου», τὰς δὲ ἑσπέρας διέτριβε περὶ τὴν γραφικὴν ἢ τὴν πλαστικὴν, καὶ τοσαύτην ἐκτίησαστο δεξιότητα περὶ τὰς τέχνας ταύτας, ἐξαιρέτως δὲ διὰ τοσαύτης κομπόσης ἀντέγραφε τὰ ἱερὰ βιβλία, ὥστε τὸ ὑπῆκοον ἀπένευεν αὐτῷ τὸ εἰρωνικὸν ἐπώνυμον τοῦ καλλιγράφου. Ὁ Θεοδοσίος ἦτο τέκνον πιστὸν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι ὁ νηστεύων καὶ ψαλμωδῶν ἐκπληροῖ ἅπαντα αὐτῆς τὰ παραγγέλματα. Περιεστοιχισμένος ὑπὸ εὐνοῦχων, κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ προαναφερθέντος Ἀντιόχου καὶ ἔπειτα ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ ἄλλων πολλῶν, τοῦ Εὐτροπίου, τοῦ Λαύσου, τοῦ Καλυποδίου, τοῦ Χρυσαφίου, δὲν ἐμάνθανε τὰ ἐκτὸς τῆς αὐτῆς γινόμενα εἰμὴ ὅπως συνέφερον αὐτοῖς καὶ ἤρρεσκον τῇ Πουλχερίᾳ, ὑπέγραφε δὲ τυφλῶς πάντα τὰ ὑπ' αὐτῶν ὑποβαλλόμενα θεσπίσματα. Ἐννοεῖται ὅτι ταῦτα πάντα προϋποθέτουσιν ἀλλόκοτὴν τινα φυσικὴν κωθρότητα· εἶναι ὅμως βέβαιον ὡσαύτως ὅτι ἡ ἀνατροφὴ ἦν ἔλαβε συντέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐπιτείνῃ μᾶλλον ἢ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀδράνειαν ταύτην καὶ ἐμάρανε πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ τοῦ νέου ιδιώματα, τὰ ὁποῖα βέλτιον χειραγωγούμενα ἠδύναντο ν' ἀναδείξωσιν αὐτό, ἂν ὄχι μέγαν ἄνδρα, τοῦλάχιστον ἠγεμόνα χρηστὸν. Διότι εἶχε